

ในสายตาบอช นี้ดูเหมือนการทรมานกันซ้ำซ้อนในรูปแบบหนึ่ง โคราชอน โนมัตตัวอยู่เหนือโต๊ะเหล็ก มือสวมถุงมือโซกเลือดของเธอล้วงลึกลงไปในท่อนลำตัวที่ถูกกรีดเปิด ทำงานโดยใช้ปากคืบและอุปกรณ์ใบมีดยาวที่เธอเรียกว่า “มีดปาดเนย” โคราชอนตัวไม่สูง และเธอก็ต้องยืนเขย่งเพื่อให้เครื่องมือล้วงลงไปข้างในได้ เธอเอาสะพานขบโต๊ะชั้นสูตรเพื่อเป็นหลักเสริมแรง

สิ่งที่รบกวนจิตใจบอชเกี่ยวกับภาพอันสยดสยองนี้คือร่างนั้นถูกล้วงละเมิดมาก่อนนานเหลือเกินแล้ว ขาทั้งสองข้างหายไป แขนข้างหนึ่งถูกตัดทิ้งตรงคอแก แผลเป็นจากการผ่าตัดเก่าแล้วแตกกลับสดและเป็นสีแดงเพราะอะไรสักอย่าง ปากของชายผู้นั้นอ้าค้างในอาการกรีดร้องอย่างเจียบบั้น ดวงตาเขามองตรงขึ้นข้างบนราวกับกำลังวิงวอนขอความเมตตาจากพระเจ้า ลึกลงไปแล้วบอชรู้ว่าคนตายก็คือคนตาย และพวกเขาไม่ต้องทนทุกข์กับความโหดร้ายของชีวิตอีกต่อไปแล้ว แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังรู้สึกอยากพูดว่า “พอก็คือพอ” ถ้ามว่า “เมื่อไรมันจะหยุด” ความตายไม่ควรเป็นการหลุดพ้นจากทรมานของชีวิตอย่างนั้นหรือ แต่เขาไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น เขายืนเป็นใบ้และเฝ้าดูอยู่เฉยๆ เช่นเดียวกับที่เคยทำมาก่อนเป็นร้อยๆ ครั้ง สิ่งที่สำคัญกว่าความโกรธแค้นของเขาและความปรารถนาที่จะพูดโพล่งคัดค้านการกระทำทารุณอย่างต่อเนื่องกับออร์สันโด เมร์เซต นั่นคือความต้องการของบอชที่จะได้กระสุนซึ่งโคราชอนกำลังพยายามจัดให้หลุดจากกระดุกหลังหลังของผู้ตาย

โคราชอนทิ้งตัวกลับลงบนสิ้นเท้าเพื่อพัก เธอเป่าลมหายใจออกมาและทำให้หน้ากากกันกระเซ็นของตนเป็นฝ้าไปชั่วครู่ เธอเหลือบมองบอชผ่านพลาสติกที่มีไอน้ำจับนั้น

“เกือบได้แล้ว” เธอว่า “แล้วให้ฉันบอกอะไรคุณอย่างนะคะ พวกเขา
คิดถูกที่ไม่พยายามเอาฉันออกมาตอนนั้น เพราะคงต้องเลื่อยทะเลที - ลิปสอง
ไปทั้งข้อเลย”

บอชเพียงพยักหน้า รู้ว่าเธอกำลังพูดถึงข้อกระดูกสันหลังข้อหนึ่ง
เธอหันไปที่โต๊ะ ที่ที่อุปกรณ์ทั้งหลายของเธอวางแผ่อยู่
“ฉันต้องใช้อย่างอื่น...” เธอว่า

เธอวางมีดบาดเนยลงในอ่างสเตนเลส ที่ที่ก๊อกที่เปิดอยู่ก๊อกหนึ่งรักษา
ระดับน้ำไว้เท่ากับท่อน้ำล้น จากนั้นเธอก็ขยับมือไปทางซ้ายของอ่าง ข้ามไปบน
ชุดเครื่องมือที่ชำรุดแล้วจนกระทั่งเลือกแท่งเขี้ยวเรียวยาวมาแท่งหนึ่ง เธอกลับไปใช้
มือล้วงลงในโพรงช่องลำตัวของเหยื่อ อวัยวะทุกชิ้นและลำไส้ใหญ่ถูกควักออกไป
ซึ่งนำหนักและใส่ถุงไว้ ทั้งไว้เพียงเปลือกนอกที่เป็นรูปเป็นร่างอยู่ด้วยซีโครงที่พลิก
เปิดขึ้นมา เธอเขย่งอีกรอบและใช้แรงจากลำตัวท่อนบนของเธอกับแท่งเหล็กเขี้ยวนั้น
งัดกระสุนหลุดออกมาจากกระดูกสันหลังได้ในที่สุด บอชได้ยินเสียงมันไหล
ดังกราวอยู่ในแผงซีโครง

“ได้ละ!”

เธอดึงแขนออกมาจากโพรงนั้น วางแท่งเขี้ยวลงและเอาสายยางที่ติดอยู่กับ
โต๊ะฉีดปากคืบ จากนั้นจึงชูเครื่องมือนั้นขึ้นเพื่อตรวจดูสิ่งที่เธอพบ เธอใช้เท้าเคาะ
ปุ่มเครื่องบันทึกเสียงบนพื้นและเริ่มบันทึกเสียง

“มีการนำกระสุนนัดหนึ่งออกมาจากกระดูกสันหลังข้อที่ - ลิปสองส่วนหน้า
มันอยู่ในสภาพเสียหายและบีบแบนอย่างหนัก ฉันจะถ่ายภาพมันและลงชื่อย่อกำกับ
ไว้ก่อนจะส่งมันให้เจ้าหน้าที่สืบสวนเฮียโรนิมัส บอช จากหน่วยสืบสวนคดีเก่า
ที่ยังไม่คลี่คลายแห่งสำนักงานตำรวจลอสแอนเจลิส”

เธอใช้เท้าเคาะปุ่มเครื่องบันทึกเสียงอีกครั้ง และพวกเขาก็จบการบันทึก
เสียง เธอยืมให้เขาผ่านหน้ากากพลาสติก

“ขอโทษนะคะ แฮร์รี คุณก็รู้จักฉันนี่ ทำอะไรเป็นทางการตลอด”

“ผมไม่คิดว่าคุณจะจำได้ด้วยซ้ำ”

เขากับโคราชอนเคยมีสัมพันธ์รักกันเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่นั่นมันนานมาแล้ว
และมีอยู่แค่ไม่กี่คนที่รู้ชื่อจริงเต็มๆ ของเขา

“ฉันต้องจำได้อยู่แล้วค่ะ” เธอเอ่ยประหลาดอย่างล้อๆ

มีรังสีที่เกือบจะเป็นการถ่อมตัวอยู่รอบตัวเธอ เธอโคราชอน ซึ่งในอดีต
ไม่เคยมีอยู่ เธอเป็นนักโตเต้าและในที่สุดก็ได้สิ่งที่เธอต้องการ นั่นคือตำแหน่ง
หัวหน้าแพทย์ผู้สอบสวนสาเหตุการตายและทุกอย่างที่มากับมัน รวมถึงรายการ

เรียลตี้ทางโทรทัศน์ด้วย แต่เมื่อคนเราขึ้นไปถึงจุดสูงสุดของหน่วยงานรัฐสักแห่ง คนคนนั้นก็กลายเป็นนักการเมือง และนักการเมืองก็ย่อมตกจากความนิยมเป็นธรรมดา ที่สุดแล้วพวกเขาก็ตกลงมาอย่างแรงและตอนนี้เธอก็กลับมาอยู่ตรงจุดที่เธอเริ่มต้น เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นสูงคนหนึ่งซึ่งมีภาระงานเหมือนคนอื่น ๆ ในสำนักงาน แต่อย่างน้อยพวกเขาก็ยอมให้เธอเก็บห้องชั้นสูงส่วนตัวของเธอไว้ สำหรับตอนนี้

เธอเอากระสุนไปยังเคาน์เตอร์ ที่ที่เธอถ่ายภาพมันและใช้ปากกาขีดแบบลบไม่ออกทำเครื่องหมายมันไว้ บอชเตรียมซองพลาสติกบรรจุหลักฐานของเล็กไว้พร้อมแล้ว และเธอก็หย่อนมันลงไปข้างใน จากนั้นเขาจึงเขียนที่อยู่ของพวกเขาทั้งสองลงบนซอง เป็นกระบวนการสร้างห่วงโซ่ในการครอบครองวัตถุพยาน^๑ อย่างหนึ่ง เขาพินิจดูกระสุนอันผิดรูปนั้นผ่านเนื้อพลาสติก แม้จะอยู่ในสภาพเสียหาย เขาก็เชื่อมั่นเป็นกระสุนขนาด .๓๐๘ ซึ่งย่อหมายถึงความว่ามันยิงมาจากปืนไรเฟิล ถ้าเป็นเช่นนั้น มันก็จะเป็นข้อมูลสำคัญชิ้นใหม่ในคดี

“คุณจะอยู่ที่เหลือหรือว่าอยากได้แค่นั้นคะ”

เธอถามราวกับมีอะไรอื่นอีกระหว่างพวกเขาทั้งสอง เขาชูซองหลักฐานขึ้น

“ผมว่าผมอาจควรไปเริ่มจัดการเจ้านี่ เรามีคนจับตาดูคดีนี้อยู่เยอะ”

“จริงด้วย นั่นก็เอาเถอะคะ ฉันจะทำงานต่อให้เสร็จคนเดียว ว่าแต่เกิดอะไรขึ้นกับคู่หูคุณกันล่ะคะ เมื่อกี้เธอไม่ได้อยู่กับคุณในห้องโถงเธอ”

“เธอต้องไปโทรศัพท์นั่น”

“อู๊ย ฉันนึกว่าเธออาจอยากให้เราได้อยู่ด้วยกันตามลำพังบ้างเสียอีก คุณเล่าเรื่องเราให้เธอฟังรีเปล่าคะ”

เธอยิ้ม กระพือขนตา และบอชก็มองไปอีกทางอย่างลำบากใจ

“เปล่า เทเรซา คุณก็รู้ว่าผมไม่พูดเรื่องพรรคนั่น”

เธอพยักหน้า

“คุณไม่เคยพูด คุณเป็นคนเก็บความลับของตัวเอง”

เขามองกลับไปยังเธอ

“ผมพยายามอยู่” เขาว่า “อีกอย่าง นั่นมันก็นานมาแล้ว”

“แล้วถ่านไฟก็มอดไปแล้ว ไข่ม้อยคะ”

เขาตั้งเรื่องกลับเข้าประเด็น

“เรื่องสาเหตุนะ คุณไม่เห็นอะไรต่างจากที่โรงพยาบาลรายงานมาไข่ม้อย”

^๑ Chain-of-custody คือการบันทึกกระบวนการเก็บรักษา-ส่งต่อ-ทดสอบ-ครอบครองวัตถุพยานว่าผ่านมือใครอย่างไรบ้าง นับแต่ได้มาจนถึงสิ้นสุดกระบวนการของคดี เพื่อยืนยันว่าไม่มีการเสื่อมสภาพ ถูกทำลาย สับเปลี่ยน หรือปลอมแปลงในขั้นตอนใดๆ

โคราชจนสายหน้า ย้อนกลับเข้าเรื่องได้เช่นกัน

“ไม่ ไม่ต่างหรอกค่ะ ภาวะพิษเหตุติดเชื้อ หรือโลหิตเป็นพิษ ถ้าให้พูดเป็นภาษาชาวบ้านกว่านะคะ เอาคำนั้นใส่เอกสารแถลงข่าวของคุณแล้วกัน”

“แล้วคุณก็ไม่มีปัญหาในการเชื่อมโยงเรื่องนี้กลับไปถึงการยิงครั้งนั้นใช่ไหม คุณให้การยืนยันเรื่องนั้นได้หรือเปล่า”

เธอพยักหน้ารับก่อนบอชจะพูดจบเสียอีก

“มิสเตอร์เมอร์เซดเสียชีวิตเพราะโลหิตเป็นพิษ แต่ฉันระบุสาเหตุการเสียชีวิตว่าเป็นการฆาตกรรม นี่เป็นการฆาตกรรมที่นานสิบปีแล้วค่ะ แฮร์รี่ แล้วฉันก็ยินดีให้การยืนยันเรื่องนั้น ฉันหวังว่ากระสุนนั้นจะช่วยให้คุณตามหาตัวฆาตกรได้”

บอชพยักหน้าและเอามือกำซองพลาสติกบรรจุกระสุน

“ผมก็หวังอย่างนั้นเหมือนกัน” เขาบอก

บอชขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นกราวนด์ ในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา ทางเคาน์ตีได้ใช้เงินสามสิบล้านดอลลาร์ปรับปรุงสำนักงานชั้นสุตรพลีกศพ แต่ ลิฟต์กลับเคลื่อนที่ช้าเหมือนเคย เขาพบลูเซีย โซโต อยู่ที่บริเวณจอดรถส่งของ ด้านหลัง ฟิงเตียงเซ็นว้างเปล่าเตียงหนึ่งฟลางดูโทรศัพท์ เธอตัวเตี้ย รูปร่าง ได้สัดส่วน และหนัก ๑๑๐ ปอนด์เป็นอย่างมาก เธอสวมชุดสูททันสมัยแบบที่ กำลังนิยมในหมู่เจ้าหน้าที่สืบสวนหญิง มันเอื้อให้เธอพกปืนไว้ตรงสะโพกได้แทนที่ จะต้องเก็บใส่กระเป๋าทือ รวมถึงถือไปถึงพลังและอำนาจหน้าที่ในแบบที่ชุดกระโปรง ไม่มีวันทำได้ ชุดนี้เป็นสีน้ำตาลเข้ม และเธอก็สวมมันกับเสื้อสีครีม มันเข้ากันได้ดี กับผิวสีน้ำตาลเนียนของเธอ

เธอเหลือบมองขึ้นมาเมื่อบอชเดินเข้าไปหา ก่อนจะรีบยื่นขึ้นเหมือนเด็ก ที่ถูกจับได้ว่ากำลังทำอะไรผิด

“ได้มัลละ” บอชว่า

เขาชูของหลักฐานที่บรรจุกระสุนไว้ โซโตรับมันไปและพินิจดูกระสุนนั้น ผ่านเนื้อพลาสติกอยู่ชั่วครู่ คนเซ็นศพสองคนเดินเข้ามาด้านหลังเธอและดึง เตียงเซ็นเปล่า ๆ นั้นไปทางประตูห้องที่รู้จักกันในชื่อ “สุสานใหญ่” มันเป็นส่วนที่ ต่อเติมเข้ามาใหม่ในศูนย์แห่งนี้ เป็นพื้นที่แซ่เย็นขนาดเท่าร้านเมย์แฟร์มาร์เก็ต ซึ่งศพทุกศพที่ส่งเข้ามาจะถูกเก็บไว้ก่อนกำหนดเวลาชั้นสุตร

“มันใหญ่ชะคะ” โซโตว่า

บอชพยักหน้า

“แล้วก็ยาวด้วย” บอชบอก “ผมคิดว่าเรากำลังมองหาปืนไรเฟิลอยู่”

“มันดูเหมือนจะสภาพแย่มาก” โซโตพูด “หัวแตกเป็นดอกเห็ด”

เธอส่งซองกลับมาและบอชก็เอามันใส่กระเป่าเสื้อโค้ต

“ยังเหลืออะไรๆพอให้เปรียบเทียบนะ ผมว่า” เขาพูด “มากพอที่เราจะ โชคดี”

ชายผู้อยู่ข้างหลังโชโตเปิดประตูสุสานใหญ่เพื่อเข็นเตียงเข็นเข้าไปข้างใน อากาศเย็นหอบกลิ่นสารเคมีอันไม่น่าอภิรมย์พัดเข้ามาบริเวณที่จอดรถส่งของมา โชโตหันไปทันได้เห็นห้องแซ่เย็นขนาดยักษ์นั้นแวบหนึ่ง ศพแถวแล้วแถวเล่าซ้อน กันสี่ชั้นบนระบับนั่งร้านสเตนเลส ผู้ตายถูกห่อไว้ด้วยผ้าพลาสติกทึบ เผยเท้า ให้เห็น บ้ายห้อยหัวแม่เท้ากระพือในกระแสลมจากช่องเป่าลมเย็น

โชโตเบือนหน้าหนีอย่างรวดเร็ว หน้าเธอเปลี่ยนเป็นสีชาวยืด

“คุณไม่ใช่ไรโซมัย” บอชถาม

“ค่ะ ไม่ใช่ไร” เธอว่า “ภาพนั้นแค่ทำฉันเขย่งนะ”

“อันที่จริงมันพัฒนาขึ้นเยอะแล้วนะ ศพพวกนี้เคยวางเรียงกันอยู่ในโรง ทางเดิน บางครั้งก็กองซ้อนกันหลังจากช่วงสุดสัปดาห์ยุ่งๆ กลิ่นมันงอมเอาเรื่อง เลยะแถวนี้”

เธอยกมือข้างหนึ่งขึ้นห้ามเขาไม่ให้บรรยายต่อ

“ขอทีเถอะค่ะ เราเสร็จเรื่องกันรึยังคะ”

“เสร็จแล้วละ”

เขาเริ่มออกเดินและโชโตก็ตามมา เดินไล่หลังเขาก้าวหนึ่ง เธอมีแนวโน้ม จะเดินตามหลังบอช และเขาก็ไม่รู้ว่ามีมันเป็นการให้ความเคารพบางประการต่อวัย และชั้นยศของเขาหรืออะไรอื่น เช่นบมปัญหาด้านความมั่นใจ เขามุ่งหน้าไปยัง ชั้นบันไดตรงสุดปลายบริเวณจอดรถส่งของ มันเป็นทางลัดสู่ลานจอดรถสำหรับผู้มาติดต่อ

“เราจะไปไหนกันคะ” เธอถาม

“เราเอาหัวกระสุนไปให้หน่วยวิเคราะห์อาวุธปืน” บอชบอก “พูดถึงโชคดี- นี่เป็นวันพักรอวัลคิน จากนั้นเราค่อยไปรับแฟ้มคดีกับหลักฐานที่ฮอลเลนเบค เราจะเริ่มจากตรงนั้น”

“ค่ะ”

พวกเขาลงบันไดและเริ่มเดินลัดลานจอดรถสำหรับเจ้าหน้าที่ไป ลานจอดรถ สำหรับผู้มาติดต่ออยู่ด้านข้างตัวอาคาร

“คุณโทรศัพท์แล้วรึยัง” บอชถาม

“อะไรนะคะ” โชโตถามอย่างสับสน

“คุณบอกว่าคุณต้องโทรศัพท์นี่นา”

“อ้อ ค่ะ โทษแล้ว ขอโทษด้วยค่ะ”

“ไม่มีปัญหาหรอก คุณได้อะไรที่อยากได้มาแล้วใช่ไหม”

“ค่ะ ขอบคุณค่ะ”

บอชเดาว่าไม่มีการโทรศัพท์หรือ เขาสงสัยว่าโซโตอยากเลี่ยงการชันสูตรพลิกศพเพราะเธอไม่เคยเห็นศพมนุษย์ถูกควักเครื่องในจนกลวงมาก่อน โซโตไม่เพียงเป็นหน้าใหม่ของหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายเท่านั้น แต่ยังเป็นหน้าใหม่ในการทำคดีฆาตกรรมด้วย นี่เป็นคดีที่สามที่เธอทำงานร่วมกับบอชและเป็นเพียงคดีเดียวที่การเสียชีวิตเกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ พอให้ชันสูตรพลิกศพ โซโตอาจไม่ได้คาดไว้ว่าจะเจอการชันสูตรพลิกศพสด ๆ ตอนเธอสมัครเข้ามาทำคดีค้างภาพและกลิ่นนั้นปกปิดแล้วเป็นสิ่งที่ยากที่สุดที่จะสร้างความเคยชินในการทำคดีฆาตกรรม ตามปกติคดีค้างจะไม่มีทั้งสองอย่าง

ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ อัตราการเกิดอาชญากรรมในลอสแอนเจลิสลดลงอย่างชัดเจนทุกรูปแบบ รวมถึงจำนวนคดีฆาตกรรมซึ่งต่ำลงอย่างน่าทึ่งที่สุด เรื่องนี้กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในแนวทางการปฏิบัติและการลำดับความสำคัญในการสืบสวนของสำนักงานตำรวจแอลเอ เมื่อมีคดีฆาตกรรมที่ดำเนินอยู่น้อยลงทางสำนักงานจึงมุ่งเน้นการคลี่คลายคดีค้างมากขึ้นกว่าเดิม ในเมื่อมีคดีฆาตกรรมที่ยังไม่คลี่คลายกว่าหนึ่งหมื่นคดีที่ลงบันทึกไว้ในช่วงห้าสิบปีที่ผ่านมา จึงมีงานให้แจกจ่ายกันอย่างเหลือเฟือ หน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายขยายขนาดขึ้นเกือบสามเท่าในช่วงปีก่อนหน้านั้น และตอนนี้ก็มีทีมเจ้าหน้าที่บัญชาการของตัวเอง ซึ่งรวมถึงผู้กองหนึ่งคนและผู้หมวดสองคน เจ้าหน้าที่สืบสวนผู้มีประสบการณ์จำนวนมากถูกย้ายมาจากหน่วยพิเศษคดีฆาตกรรมและหน่วยระดับสูงอื่นๆ ในแผนกคดีโจรกรรม - ฆาตกรรม นอกจากนั้นยังมีการนำตัวเจ้าหน้าที่สืบสวนอายุน้อยผู้มีประสบการณ์ด้านการสืบสวนสอบสวนเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลยเข้ามาร่วมด้วยกลุ่มหนึ่ง ปรัชญาที่ส่งลงมาจากโอซีพีหรือสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจบนชั้นลิบนั้นคืออยู่ว่า ช่างนอกนั้นเป็นโลกใบใหม่แล้ว มีเทคโนโลยีใหม่ๆ และวิถีทางใหม่ๆ ในการมองสิ่งต่างๆ แม้จะไม่มีอะไรเอาชนะภูมิความรู้ด้านวิธีการสืบสวนสอบสวนได้ แต่การผสมผสานมันเข้ากับมุมมองใหม่ๆ และประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างออกไปก็ไม่มีอะไรผิด

เจ้าหน้าที่สืบสวนหน้าใหม่เหล่านี้ซึ่งบางคนเรียกอย่างหยาบๆ ว่า “มีอดสควอด” ได้รับมอบหมายตามที่เราเลือกไว้ให้เข้ามาอยู่หน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายด้วยเหตุผลอันหลากหลาย นับจากเส้นสายทางการเมือง ความเชี่ยวชาญและทักษะเฉพาะด้าน ไปจนถึงรางวัลสำหรับความกล้าหาญในการ

ปฏิบัติหน้าที่ หนึ่งในเจ้าหน้าที่สืบสวนใหม่นี้เคยทำงานในแผนกไอทีของเครือโรงพยาบาลแห่งหนึ่งก่อนจะมาเป็นตำรวจ และมีบทบาทสำคัญในการไขคดีฆาตกรรมคนไข้รายหนึ่งผ่านระบบจ่ายยาทางคอมพิวเตอร์ อีกคนเคยศึกษาด้านเคมีในฐานะนักเรียนทุนโรดส์ มีกระทั่งตำรวจสืบสวนผู้เคยเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติไฮติ

โซโตะอายุเพียงยี่สิบแปดปีและอยู่ในกองกำลังตำรวจมาไม่ถึงห้าปี เธอเป็นพวก “เชนเปล่า” กล่าวคือไม่มีแถบยศสักแถบบนเครื่องแบบ และก้าวกระโดดขึ้นมาเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนด้วยการเป็นคนสองเชื้อชาติ เธอเป็นชาวเม็กซิกัน-อเมริกัน และพูดทั้งภาษาอังกฤษและสเปนได้อย่างคล่องแคล่ว นอกจากนี้เธอยังตีตัวขึ้นมาสู่ชั้นยศเจ้าหน้าที่สืบสวนแบบปกติกว่านั้นเมื่อเธอกลายเป็นกระแสนอกสื่อในช่วงสามเดือนหลังการยิงต่อสู้ที่มีผู้เสียชีวิตกับโจรพกอาวุธที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่งในย่านปีโก-ยูเนี่ยน เธอกับคู่หูของเธอต่อสู้กับมือปืนสี่คน คู่หูของเธอถูกยิงถึงชีวิต แต่โซโตะล้มโจรสองคนลงได้และตรึงโจรคูที่ส่องไว้ในห้องแยกหนึ่ง จนกระทั่งหน่วยสวทมาถึงและทำการจับกุมจนเสร็จสิ้น มือปืนเหล่านั้นเป็นสมาชิกแก๊งเกอร์ทีนที่สตรีท หนึ่งในแก๊งที่ใช้ความรุนแรงมากที่สุดที่ออกอาละวาดอยู่ในเมือง และเรื่องราวความกล้าหาญของโซโตะก็กระจายไปทั่วหน้าหนังสือพิมพ์เว็บไซต์ และจอโทรทัศน์ ผู้บัญชาการตำรวจเกรกอรี เมลินส์ ได้มอบเหรียญกล้าหาญของสำนักงานให้เธอในภายหลัง คู่หูของเธอก็ได้รับรางวัลนี้เช่นกันหลังเสียชีวิต

ผู้กองจอร์จ คราวเดอร์ ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่เคยคลายตัดสินใจว่าหนทางที่ดีที่สุดในการรับมือกับการที่พวกเลือดใหม่ทะลักเข้ามาในหน่วยคือการแยกคู่หูที่มีอยู่เดิมและจับคู่เจ้าหน้าที่สืบสวนทุกคนที่มีประสบการณ์ในหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่เคยคลายกับเจ้าหน้าที่ใหม่ ผู้ไร้ประสบการณ์ บอชเป็นคนที่มีอายุมากที่สุดในหน่วยและทำงานมานานปีที่สุด ดังนั้นเขาจึงถูกจับคู่กับคนที่เด็กที่สุด นั่นคือโซโตะ

“แฮร์รี่ คุณเป็นมือเก่า” คราวเดอร์อธิบาย “ผมอยากให้คุณคอยดูแลพวกมือใหม่”

แม้บอชจะไม่ชอบให้ใครมาเตือนใจเรื่องอายุและสถานะเขาเป็นพิเศษนัก แต่เขาก็มีความสุขกับหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายนี้อยู่ดี เขากำลังเข้าสู่ช่วงปีที่จะเป็นปีสุดท้ายในการทำงานกับสำนักงานตำรวจ เพราะเวลาในสัญญาตรอบหรือแผนทางเลือกเลื่อนเวลาเกษียณของเขากำลังจะหมดลง สำหรับเขา ทุกวันที่เหลืออยู่ในการทำงานของเขาเป็นช่วงเวลาทอง ชั่วโงมเหล่านั้นดูคดั่งเพชร – มีค่าไม่น้อยกว่า

สิ่งใดในโลก เขาคิดว่านี่อาจเป็นทางที่ดีในการปิดฉากเรื่องราว การฝึกเจ้าหน้าที่สืบสวนที่ขาดประสบการณ์และถ่ายทอดสิ่งใดก็ตามที่เขาพอจะมีอยู่กับตัว เมื่อคราวเดอรับบอกเขาว่าคู่มือใหม่ของเขาจะเป็นลูเซีย โซโต บอชก็นึกยินดี เขาก็เหมือนคนอื่นๆ ทุกคนในสำนักงานตำรวจ คือเคยได้ยืมวีรกรรมของโซโตในการยิงต่อสู้ครั้งนั้นมาก่อน บอชรู้ว่ามันเป็นยังไงที่ต้องฆ่าใครสักคนขณะปฏิบัติหน้าที่ เช่นเดียวกับที่ต้องเสียคู่มือไป เขาเข้าใจส่วนผสมของความโศกเศร้าและความรู้สึกผิดที่จะเล่นงานโซโต เขาคิดว่าเขากับโซโตอาจทำงานร่วมกันได้ดีและเขาอาจฝึกเธอให้เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนที่มีความสามารถได้

นอกจากนี้ยังมีโบนัสดี ๆ อย่างหนึ่งสำหรับบอชในการร่วมทีมกับโซโต เพราะเธอเป็นผู้หญิง เขาจึงไม่ต้องใช้ห้องพักร่วมกับเธอขณะเดินทางไปทำคดี พวกเขาจะได้ห้องของตัวเอง นี่เป็นเรื่องใหญ่ องค์กรประกอบด้านการเดินทางของงานในหน่วยคดีค้างนั้นเมื่ออยู่สูง บ่อยครั้งคนที่คิดว่าตัวเองรอดจากข้อหาฆาตกรรมไปได้แล้วออกจากเมืองไป โดยหวังว่าการสร้างระยะห่างทางกายภาพระหว่างตัวเองและอาชญากรรมที่ก่อไว้จะทำให้ตนห่างไปพ้นเงื้อมมือตำรวจด้วย ตอนนีंबอชตั้งตารอจะใช้เวลาที่เหลือในสำนักงานตำรวจจนเสร็จสิ้นโดยไม่ต้องใช้ห้องนำร่วมกับใคร หรือทนกับเสียงกรนหรือสิ่งอื่นๆ ที่คู่มือปล่อยออกมาในห้องเตียงคู่คับแคบในโรงแรมฮอลิเดย์อินน์

โซโตอาจไม่ลังเลที่จะชักปืนออกมาขณะถูกรุมในตรอกของย่านลาตินอเมริกา แต่การดูการชันสูตรพลิกศพสด ๆ เป็นเรื่องที่ต่างออกไป เธอดูไม่เต็มใจนัก เมื่อเช้าวันนั้นตอนบอชบอกเธอว่าพวกเขาได้คดีสด ๆ มา และต้องไปสำนักงานชันสูตรเพื่อชันสูตรพลิกศพ คำถามแรกของโซโตคือจำเป็นไหมที่คู่มือทั้งสองคนในที่สืบสวนจะต้องไปเป็นพยานการผ่าศพนั้น สำหรับคดีค้างส่วนใหญ่ ศพถูกฝังลงดินไปนานแล้ว และการชำแหละเพียงอย่างเดียวที่ต้องทำก็คือการวิเคราะห์บันทึกและหลักฐานเก่า ๆ คดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายเอื้อให้โซโตทำคดีที่สำคัญที่สุด... กล่าวคือคดีฆาตกรรม ได้โดยไม่ต้องดูการชันสูตรพลิกศพสด ๆ หรือจะว่าไปแล้วก็รวมถึงการดูที่เกิดเหตุฆาตกรรมด้วย

หรือไม่มันก็เป็นแบบนั้น จนกระทั่งเช้าวันนั้น เมื่อบอชได้รับโทรศัพท์จากคราวเดอร์ที่บ้าน

ผู้กองผู้นั้นถามบอชว่าเขาได้อ่านหนังสือพิมพ์ *ลอสแอนเจลิสไทมส์* ฉบับเช้าวันนั้นไหม และบอชก็บอกว่าเขาไม่ได้ซื้อหนังสือพิมพ์นั้น นี่เป็นการรักษาประเพณีแห่งความรังเกียจที่มีมาอย่างยาวนานระหว่างสองสถาบัน คือหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและสื่อมวลชน

จากนั้นผู้กองก็เดินหน้าบอกเขาเกี่ยวกับข่าวหน้าหนึ่งในเช้าวันนั้น อันเป็นจุดเริ่มต้นของงานใหม่ที่บอซกับโซโตได้รับมอบหมาย ขณะบอซฟังอยู่ เขาก็เปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ในตึกของตนและเข้าเว็บไซต์หนังสือพิมพ์ฉบับดังกล่าว ซึ่งข่าวนั้นได้รับการนำเสนออย่างโดดเด่นในลักษณะคล้ายกัน

หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นรายงานข่าวออร์ลันโด เมร์เซด เสียชีวิตแล้ว เมื่อสิบปีก่อนเมร์เซดโด่งดังขึ้นมาในลอสแอนเจลิสในฐานะเหยื่อ เป็นเป้าที่ไม่เจตนาของการยิงกันที่จัตุรัสมารีอาซีพลาซาในย่านบอยล์ไฮท์ กระสุนซึ่งโดนเมร์เซดเข้าที่ท้องนั้นปลิวข้ามจัตุรัสมาจากบริเวณถนนบอยล์อะเวนิว โดยคิดกันว่ามันเป็นกระสุนลูกหลงจากการเผชิญหน้ากันระหว่างแก๊ง

การยิงดังกล่าวเกิดขึ้นตอนสี่โมงเย็นวันเสาร์ เมร์เซดอายุสามสิบเอ็ดปีในตอนนั้นและเป็นสมาชิกวงดนตรีมารีอาซีฟวงหนึ่ง ซึ่งเขาเป็นคนเล่น *บิวอวลา* เครื่องดนตรีห้าสายคล้ายกีตาร์อันเป็นชิ้นหลักในเสียงดนตรีโฟล์คเม็กซิกันพื้นเมือง เขากับเพื่อนร่วมวงอีกสามคนอยู่ในกลุ่มนักดนตรีมารีอาซีฟหลายคนี่รองานอยู่ในจัตุรัสนั้น ไม่ว่าจะป็นงานเล่นดนตรีตามร้านอาหารหรืองานเลี้ยง *กินเซอาเนรา*^๑ หรืองานแต่งงานที่มาจัดเอาหน้าที่สุดท้าย เมร์เซดเป็นชายร่างใหญ่ กลางลำตัวอวบหนา และกระสุนที่ดูจะมาจากที่ไหนก็ไม่รู้นั้นก็ทำให้ผิวไม่มะฮอกกานีของเครื่องดนตรีของเขาแตกเป็นเสี่ยง แล้วจึงเจาะทะลุท้องก่อนจะไปฝังอยู่ในกระดูกสันหลังด้านหน้า

เมร์เซดคงกลายเป็นเพียงเหยื่ออีกคนในเมืองที่สื่อมวลชนทำข่าวผ่านๆ แบบฉาบฉวย เป็นเรื่องราวยาวสามสิบวินาทีทางช่องข่าวภาษาอังกฤษ รายงานข่าวสื่อย่อหน้าในหนังสือพิมพ์ *ไทมส์* และอยู่ได้นานกว่านั้นหน่อยในสื่อภาษาสเปน

แต่การพลิกผันอันเรียบง่ายของโชคชะตาเปลี่ยนเรื่องนั้นไป เมร์เซดกับวงของเขาคือวงโลสเรเยสฮาลิสโกได้ไปเล่นที่งานแต่งงานของสมาชิกสภาเมืองอาร์มันโด เซยาส เมื่อสามเดือนก่อนหน้านั้น และตอนนี้เซยาสก็กำลังทวีความเข้มข้นในการหาเสียงชิงตำแหน่งนายกเทศมนตรี

เมร์เซดรอดชีวิต กระสุนนัดนั้นทำให้กระดูกสันหลังของเขาเสียหาย เปลี่ยนเขาให้เป็นผู้ช่วยอัมพาตครึ่งล่างและสัญลักษณ์แห่งอุดมการณ์ ขณะที่แคมเปญหาเสียงเป็นนายกเทศมนตรีก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นนั้น เซยาสก็เซ็นเขาออกไปบนเก้าอี้เข็นในที่ชุมนุมและปราศรัยทางการเมืองของเขาทุกแห่ง เขาใช้เมร์เซดเป็นสัญลักษณ์แห่งการละเลยที่ชุมชนต่างๆ ในเขตพื้นที่อีสต์ลอสแอนเจลิส

^๑ Quinceanera งานฉลองการเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ของเด็กสาวชาวลาตินอเมริกาเมื่ออายุได้ ๑๕ ปี

ต้องทรมาน จำนวนอาชญากรรมสูงและความสนใจของตำรวจก็ต่ำ พวกเขาจับคนยิงเมอร์เซดไม่ได้เลย การก่อเหตุรุนแรงของแก๊งต่างๆ ไร้การควบคุม บริการขั้นพื้นฐานของเมืองและโครงการที่วางแผนมาเป็นระยะยาวเช่นการต่อขยายรถไฟฟ้าสายโกลด์ไลน์ล่าช้ามานานแล้ว เซยาสลัฏญญาว่าเขาจะเป็นนายกเทศมนตรีที่เปลี่ยนแปลงเรื่องนั้น แล้วเขาก็ใช้เมอร์เซดและเซตอีสต์แอลเอในการสร้างฐานเสียงและกลยุทธ์ที่จะแยกเขาออกจากเหล่าผู้ท้าชิงที่มีอยู่มากมาย เขาไปถึงการเลือกตั้งรอบสองและชนะการเลือกตั้งไปอย่างง่ายดาย ตลอดทางนั้น เมอร์เซดอยู่ข้างกายเขา นั่งอยู่บนเก้าอี้ขึ้นโดยสวมชุด ชาร์โร^๒ ของตน และบางครั้งถึงกับสวมเสื้อเปื้อนเลือดที่เขาสวมในวันที่ถูกยิง

เซยาสดำรงตำแหน่งอยู่สองสมัย เซตอีสต์แอลเอได้รับความสนใจขึ้นมาใหม่จากทางเมืองและตำรวจ อาชญากรรมลดลง รถไฟฟ้าสายโกลด์ไลน์แล้วเสร็จโดยมีสถานีใต้ดินที่มารีอาซีพลาซาเสียด้วยซ้ำ และนายกเทศมนตรีผู้นั้นก็อึมเอบกับความสำเร็จของตน แต่คนที่ยิงออร์ลันโด เมอร์เซด ไม่เคยถูกจับได้ และเมื่อเวลาผ่านไป กระสุนนัดนั้นก็ส่งผลร้ายต่อร่างกายเขาอย่างต่อเนื่อง การติดเชื้อนำไปสู่การเข้าโรงพยาบาลและการผ่าตัดนับครั้งไม่ถ้วน ที่แรกเขาเสียขาไปข้างหนึ่งแล้วก็อีกข้าง ที่ยิงซ้ำเติมกันขึ้นไปอีกก็คือแขนข้างที่เคยติดเครื่องดนตรีสร้างจังหวะของดนตรีพื้นเมืองเม็กซิกันนั้นได้ถูกพรากไป

และในที่สุดออร์ลันโด เมอร์เซด ก็เสียชีวิตลง

“ถึงตาเราแล้วตอนนี้” คราวเดอร์พูดไว้กับบอช “ผมไม่สนว่าไอ้หนังสือพิมพ์ระยำนั่นว่ายังไง เราต้องตัดสินใจว่านี่เป็นการฆาตกรรมหรือเปล่า ถ้าการตายของเขาระบุทางการแพทย์ได้ว่าเกิดจากการยิงครั้งนั้นเมื่อสิบปีก่อน งั้นเราก็จะทำคดี แล้วคุณกับลูซี่ผู้โชคดียี่สิบปีก็จะกลับไปดูมัน”

“รับทราบครับ”

“ผลชันสูตรพลิกศพจะต้องระบุว่าเป็นการฆาตกรรม หรือไม่เรื่องทั้งหมดนี้ก็จะตายไปกับเมอร์เซด”

“รับทราบครับ”

บอชไม่เคยบอกบ๊อบคดี เพราะเขารู้ว่าเขากำลังจะหมดคดีให้ทำ แต่เขาก็ต้องสงสัยว่าทำไมคราวเดอร์มอบหมายการสืบสวนเรื่องเมอร์เซดให้เขากับโซโต เขารู้ตั้งแต่ต้นว่ามีข้อสงสัยว่ากระสุนที่โดนเมอร์เซดนั้นมาจากปืนของแก๊งอาชญากรรม นี่หมายความว่า การสืบสวนครั้งใหม่จะมีจุดศูนย์กลางเกือบทั้งหมดอยู่ที่

^๒ Charro ชุดความบอยพื้นเมืองแบบเม็กซิกัน

แก๊งไวต์เฟนซ์และแก๊งอื่นๆ ที่โดดเด่นของเซตอิสต์แอลเซ็งเคลื่อนไหวอยู่ในย่านบอยส์ไฮท์ส หลักๆ แล้วมันจะเป็นคดีที่ต้องใช้ภาษาสเปน และขณะที่โซโตพูดได้ค่อนข้างเห็นได้ชัด บอชก็มีทักษะจำกัดในการใช้ภาษาดังกล่าว เขาสั่งอาหารจากรถขายทาโก้ได้และบอกผู้ต้องสงสัยให้คุกเขาและยกมือประสานกันไว้หลังศีรษะได้ แต่การสอบปากคำยาวนานอย่างระมัดระวังและแม้แต่การสอบสวนเป็นภาษาสเปนไม่ได้อยู่ในชุดทักษะที่เขา มี เรื่องนั้นจะตกเป็นหน้าที่ของโซโตและเท่าที่เขาประเมินดู เธอก็ยังไม่มี ความเชื่อวชาญในเรื่องดังกล่าว มีทีมอื่นอีกอย่างน้อยสองทีมในหน่วยซึ่งมีคนพูดสเปนที่มีประสบการณ์ในการสืบสวนสอบสวนมากกว่า คราวเดอร์ควรเลือกหนึ่งในนั้น

ข้อเท็จจริงที่ว่าคราวเดอร์ไม่ได้เลือกตัวเลือกที่ถูกต้องและเห็นได้ชัดนั้นทำให้บอชระแวง ในแง่หนึ่ง คำสั่งให้ทีมบอช-โซโตทำคดีนี้อาจมาจากสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจก็ได้ นี่จะเป็นการสืบสวนที่อ่อนไหวต่อสื่อ และการมีโซโต วิศวกรตำรวจเป็นผู้ทำคดีนี้ก็อาจช่วยตะล่อมให้เกิดการตอบสนองเชิงบวกจากสื่อมวลชน ความเป็นไปได้อีกอย่างที่มีเดมกว่าคือคราวเดอร์อาจต้องการให้ทีมบอช-โซโตล้มเหลวและห้ามคำสั่งของผู้บัญชาการตำรวจออกสาธารณะอย่างโจ่งแจ้ง กล่าวคือคำสั่งที่ให้ตัดขาดจากชนบทรวมและประสบการณ์ตอน เขาสร้างหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่เคยคลี่คลายขึ้นมาใหม่ การที่ผู้บัญชาการตำรวจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หนุ่มสาวขาดประสบการณ์หลายคนเข้ามาทำหน้าที่สืบสวนผู้ผ่านงานมานานซึ่งกำลังรอตำแหน่งว่างในแผนกคดีโจรกรรม-ฆาตกรรมนั้นไม่เป็นที่พอใจของตำรวจระดับล่างนัก บางทีคราวเดอร์อาจตั้งใจจะทำให้ผู้บัญชาการตำรวจต้องขยันท่าที่ท่าแบบนั้น

บอชพยายามสลัดการคาดคะเนเรื่องแรงจูงใจไปจากหัวขณะพวกเขาอ้อมหัวมุมและเข้าไปในลานจอดรถสำหรับผู้มาติดต่อ เขาคิดเรื่องแผนการสำหรับวันนี้และตระหนักได้ว่าพวกเขาอาจอยู่ห่างจากสถานีฮอลเลนเบคไม่ถึงไมล์ และใกล้กับมารีอาซีฟลาซา ยิ่งกว่านั้นอีก พวกเขาสามารถขับตามถนนมิชชั่นลงไปยังถนนสายที่ ๑ จากนั้นก็ลอดใต้ทางหลวงสาย ๑๐๑ ไป ใช้เวลาสิบนาทีเป็นอย่างน้อย เขาคิดสินใจจะกลับลำดับจุดแวะที่เขาบอกโซโตว่าพวกเขาจะแวะไป

พวกเขาเดินลัดลานจอดไปที่รถใต้ครึ่งทางแล้วตอนที่บอชได้ยินเสียงเรียกชื่อโซโตมาจากด้านหลังพวกเขา เขาหันไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดินข้ามลานจอดรถเจ้าหน้าที่มาโดยถือไมโครโฟนไร้สาย ข้างหลังเธอมีตากล้องผู้หนึ่งกำลังพยายามประคองกล้องให้ตั้งตรงไว้ระหว่างเขาลัดเลาะมาระหว่างรถ

“เวอร์ละ” บอชว่า

บอชมองไปโดยรอบเพื่อดูว่ามีคนอื่น ๆ อีกไหม ใครบางคนได้บอกให้ ล้อมวลชนรู้ อาจเป็นโคราชอน

บอชจำหน้าผู้หญิงคนนี้ได้ แม้จะจำไม่ได้ว่าจากรายการข่าวหรือการ แดงข่าวครั้งไหน แต่เขาไม่รู้จักเธอและเธอก็ไม่รู้จักเขา เธอตรงดิ่งไปหาโซโต พร้อมไมโครโฟน โซโตเป็นที่รู้จักกันดีมากกว่าในแวดวงล้อมวลชน อย่างน้อย ก็ในช่วงที่ผ่านมาไม่นานนี้

“เจ้าหน้าที่สืบสวนโซโตคะ เคที แอชตัน จากช่องห้าคะ คุณจำดิฉัน ได้มั้ยคะ”

“อ้อ ดิฉันว่า...”

“การเสียชีวิตของออร์ลันโด เมร์เซต ได้รับการตัดสินเป็นทางการว่าเป็น การฆาตกรรมหรือเปล่าคะ”

“ยังครับ” บอชรีบตอบ แม้เขาจะไม่ได้อยู่ในกล้อง

ทั้งกล้องและผู้สื่อข่าวรายนั้นหันมาหาเขา นี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ การออก ขาวนี่นะ แต่เขาก็อยากก้าวร่น้ำสื่อไปสักสองสามก้าวในคดีนี้

“สำนักงานชั้นสูงสุดกำลังประเมินประวัติทางการแพทย์ของมิสเตอร์เมร์เซต และจะตัดสินใจเรื่องนั้นต่อไปครับ เราหวังว่าจะได้รู้อะไรสักอย่างในไม่ช้า”

“เรื่องนี้จะรื้อฟื้นการสืบสวนคดียิงมิสเตอร์เมร์เซตขึ้นมาใหม่หรือเปล่าคะ”

“คดีนั้นยังเปิดอยู่ครับ และเราก็มีเรื่องให้บอกได้แค่นั้นในตอนนี้”

แอชตันหมุนตัวไปทางขวา ๙๐ องศาโดยไม่พูดอะไรอีกและยื่นไมโครโฟน ไปใต้คางโซโต

“เจ้าหน้าที่สืบสวนโซโตคะ คุณได้รับเหรียญกล้าหาญของสำนักงานตำรวจ แอลเอจากเหตุยิงต่อสู้ในย่านบิโก-ยูเนี่ยน ตอนนี้นักกำลังเล็งเป้าใครก็ตามที่ยิง ออร์ลันโด เมร์เซต หรือเปล่าคะ”

โซโตดูจะทำอะไรไม่ถูกไปชั่วครู่ ก่อนจะตอบ

“ดิฉันไม่ได้เล็งเป้าใครอยู่ทั้งนั้นค่ะ”

บอชดันตัวผ่านตากล้องวิดีโอผู้หันมาถ่ายข้ามไหล่ซ้ายของแอชตัน เขา เดินไปถึงตัวโซโตและจับเธอหมุนไปทางรถของพวกเขา

“แค่นั้นแหละ” เขาว่า “ไม่มีอะไรจะพูดแล้วครับ โทร.หาแผนกล้อมวลชน สัมพันธ์ก็แล้วกันถ้าคุณต้องการอะไรอื่น”

พวกเขาทั้งนักข่าวและตากล้องวิดีโอหันไว้ตรงนั้นและจำอ้าวไปที่รถ บอช เข้าไปนั่งบนเบาะคนขับ

“ตอบได้ดีนะ” เขาเอ่ยขณะบิดกุญแจสตาร์ท

“คุณหมายถึงอะไรคะ” โซโตตอบสนอง

“คำตอบที่คุณตอบเธอเรื่องการเลี้ยงเป่าคนยิงเมิร์เซดใช่”

“อ้อ”

พวกเขาขับรถออกไปบนถนนมิซซันและมุ่งหน้าลงใต้ เมื่อพวกเขาพ้นไปจากสำนักงานชั้นสูตอร์แล้วสองสามบล็อก บอซก็เบี่ยงรถเข้าริมทางและหยุดลง เขายื่นมือออกไปหาโซโต

“ให้ผมดูโทรศัพท์ของคุณสักแป๊บสิ” เขาว่า

“คุณหมายความว่าไงคะ” โซโตถาม

“ให้ผมดูโทรศัพท์ของคุณหน่อย คุณบอกว่าคุณต้องโทรศัพท์ตอนผมเข้าไปดูการชันสูตรพลิกศพ ผมอยากเห็นว่าคุณโทร.หานักข่าวนั้นรีเปล่า ผมยอมมีคู่หูที่ป้อนข่าวให้สื่อไม่ได้หรอก”

“เปล่าคะ แฮร์รี ฉันไม่ได้โทร.หาเธอ”

“ดีแล้ว งั้นก็ให้ผมดูโทรศัพท์คุณสิ”

โซโตส่งมือถือของเธอให้บอซอย่างเคื่องๆ มันเป็นไอโฟนแบบเดียวกับที่แฮร์รีมี เขาเปิดบันทึกการโทร.ขึ้นมา โซโตไม่ได้โทร.สักสายนับแต่ค่าวันก่อนและสายสุดท้ายที่เธอรับก็มาจากบอซตอนเช้าวันนั้น บอซเธอเรื่องคดีที่พวกเขาเพิ่งได้รับ

“คุณส่งข้อความหาเธอรีเปล่า”

เขาเปิดแอฟข้อความและเห็นว่าข้อความล่าสุดส่งถึงใครบางคนชื่ออาเดรียน่า มันเป็นภาษาสเปน เขาชูโทรศัพท์ให้คู่หูเขาดู

“นี่ใครนะ มันว่าอะไร”

“มันส่งถึงเพื่อนฉัน ฟิงนะคะ ตอนนั้นฉันไม่ยอมเข้าไปในห้องนั้น โอเค มั้ย”

บอซมองเธอ

“ห้องไหน คุณพูดเรื่องอะ—”

“การผ่าศพนะคะ ฉันไม่อยากดูมัน”

“คุณเลยโกหกผมงั้นหรือ”

“ฉันขอโทษค่ะ แฮร์รี มันน่าขายหน้า ฉันไม่คิดว่าฉันจะทนได้”

บอซส่งโทรศัพท์กลับไป

“อย่าโกหกผมก็พอ ลูเซีย”

เขาดูกระจงมองข้างและเบนรถออกจากขอบถนน พวกเขาเงยบกันจนกระทั่งลงไปถึงถนนสายที่ ๑ และบอซเคลื่อนรถเข้าไปในเลนเลี้ยวซ้าย โซโต

ตระหนักได้ว่าพวกเขาไม่ได้กำลังมุ่งหน้าไปยังห้องปฏิบัติการอาชญากรรมประจำภูมิภาคพร้อมกระสุนนั้น

“เราจะไปไหนกันคะ”

“เราอยู่ในย่านที่เกิดเหตุพอดี ผมคิดว่าเราจะไปดูมารีอาซีพลาซาลักแบบหนึ่ง แล้วค่อยไปเอาแฟ้มคดีฆาตกรรมที่ฮอลล์เลนเบค”

“เข้าใจละคะ แล้วเรื่องอาวุธปืนล่ะคะ”

“เราจะจัดการทีหลัง เรื่องนี้มันเกี่ยวกับการยิงต่อสู้นั้นนี่เปล่า ที่คุณไม่อยากเข้าไปดูการชันสูตรนะ”

“เปล่าหรอกค่ะ คือว่าฉันไม่รู้ล่ะ ฉันก็แค่ไม่อยากเห็นมัน ก็แค่นั้นเอง”

บอชปล่อยให้เรื่องดังกล่าวไปก่อนในตอนนั้น สองนาทีกถัดมา พวกเขาที่กำลังมุ่งหน้าเข้าไปใกล้มารีอาซีพลาซา และบอชก็เห็นรถขาวโทรทัศน์สองคันจอดอยู่ริมถนนพร้อมกับอุปกรณ์ส่งสัญญาณที่ยืดขึ้นไปเพื่อรายงานสด

“พวกนั้นมาวุ่นวายกับเรื่องนี้เต็มไปหมดจริง ๆ” เขาว่า “เราจะกลับมาทีหลัง”

เขาขับรถตรงผ่านไป ครึ่งไมล์ถัดมา พวกเขาไปถึงสถานีฮอลล์เลนเบค มันใหม่เอี่ยมและสมัยใหม่ มีแผ่นกระจกแนวเฉียงก่อตัวเป็นผนังหน้าอาคารซึ่งสะท้อนแสงแดดในมุมอันหลากหลาย ดูเหมือนสำนักงานบริษัทอะไรสักอย่างมากกว่าสถานีตำรวจ บอชขับรถเข้าไปในลานจอดรถผู้มาติดต่อและดับเครื่อง

“เรื่องนี้จะรึนรมย์น่าดู” เขาว่า

“คุณหมายความว่าไงคะ” โซโตถาม

“เดี๋ยวคุณก็เห็นเอง”

๓

บอชไม่เคยชอบบอชอยู่ฝั่งใดฝั่งหนึ่งของคดีที่ดึงข้ามหน่วยงาน สมัยเขาทำงานในหน่วยคดีฆาตกรรมประจำห้องที่ฮอลส์ลูด บ่อยครั้งคดีใหญ่ จะถูกแผนกคดีโจรกรรม-ฆาตกรรมอันสูงส่งคว้าไป แล้วเมื่อเขาไปทำงานในแผนกคดีโจรกรรม-ฆาตกรรมเสียเอง เขาก็ไปอยู่อีกฝั่งของมัน โดยบ่อยครั้งที่ดึงคดีมาจากหน่วยห้องอื่นซึ่งมีขนาดเล็กกว่า ในหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายนั้น เรื่องดังกล่าวเกิดขึ้นบ่อยครั้งเพราะคดีต่างๆ เก่าจนฝุ่นจับ แต่คดีเมอร์เซดนี้ถึงแม้จะนานสิบปีแล้วก็ไม่ได้เก็บอยู่ในคลังคดีของแผนก มันยังเป็นของเจ้าหน้าที่สืบสวนสองนายดั้งเดิมที่รับทำมันในวันที่เกิดเหตุถึงจนกระทั่งมาถึงตอนนี้

บอชกับโซโตเข้าไปในสถานีโดยผ่านประตูงานซึ่งเป็นชื่อเรียกของทางเข้า ถัดจากลานจอดรถสายตรวจสีขาวดำนั้น พวกเขาเดินตามโถงทางเดินด้านหลังเข้าไปในแผนกสืบสวน และบอชก็เคาะประตูที่เปิดอยู่ของห้องทำงานผู้หมวด

“หมวดการเสียชีวิตมั๊ยครับ”

“ผมเอง”

บอชก้าวเข้าไปในห้องทำงานเล็กจิ๋วนั้นและโซโตก็ตามไป

“ผมบอชครับ แล้วนี่ก็โซโต เรามาจากหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายมาที่นี้เพื่อรับของในคดีเมอร์เซด เรากำลังหาตัวโรดริเกซกับโรฮาสอยู่”

การเสียชีวิตหน้า เขาดูเหมือนผู้บริหารแบบคลาสสิกของสำนักงานตำรวจแอลเอ สวมเสื้อเชิ้ตขาว เน็คไทเรียบๆ มีเสื้อนอกแขวนไว้บนพนักเก้าอี้ เขาสวมกระดุมข้อมือซึ่งเป็นตราตำรวจอันจืด ไม่มีตำรวจคนไหนจะสวมกระดุมข้อมือออกไปบนท้องถนน มันดูตลกขบขันเกินไป ทำหายได้ง่ายเกินไปในการต่อสู้

“ครับ ทางเบื้องบนแจ้งเตือนเรามาแล้ว พวกเขาพร้อมเจอคุณ หน่วยคดี

อาชญากรรมต่อบุคคลอยู่ทางด้านหลัง อ้อมหัวมุมเลยห้องให้นมไป”

“ขอบคุณครับ ผู้หมวด”

บอชหมุนตัวจะเดินกลับไปและเกือบชนเข้ากับโซโตผู้ไม่รู้ตัวว่าพวกเขาจบเรื่องกับผู้หมวดแล้ว เธอถอยหลังกลับไปอย่างเก้กังและหมุนตัวจะเดินจากไป

“เอ้อ คุณเจ้าหน้าที่สืบสวนครับ” การ์เซียเรียก

บอชหันกลับไปหาเขา

“ช่วยอะไรผมอย่างนะ ถ้าคุณคลี่คลายมันได้ อย่าลืมคนของผมล่ะ”

เขากำลังพูดถึงคดีที่จะมาพร้อมกับการคลี่คลายคดีดัง ปัญหาของการดึงคดีข้ามหน่วยคือบ่อยครั้งเจ้าหน้าที่สืบสวนประจำห้องที่ทำงานปูพื้นไว้เป็นจำนวนมาก แล้วพวกเขาใหญ่จากดาวนัทวาร์ก็เข้ามาซ้อนคดีไป พร้อมทั้งเกียรติยศชื่อเสียงทั้งหมดที่ตามมาหลังการจับกุม เพราะเคยอยู่มาแล้วทั้งสองฝั่งของคดีข้ามหน่วย บอชจึงเข้าใจสิ่งที่การ์เซียกำลังร้องขอ

“เราไม่มีพรอครับ” เขาว่า “อันที่จริงถ้าคุณปล่อยตัวพวกเขามาได้ เราก็คจะใช้พวกเขาเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม”

บอชกำลังพูดถึงการจับกุม ถ้าพวกเขาไปถึงจุดที่มีผู้ต้องสงสัยและบอชขอหมายจับหรือตั้งทีมจับกุมขึ้นมา เขาจะย้อนกลับมาหาโรดริเกซและโรฮาส

“ได้เลย” การ์เซียว่า

พวกเขาออกจากห้องทำงานนั้นไปและพบโต๊ะทำงานของหน่วยคดีอาชญากรรมต่อบุคคลอยู่ในหลืบถัดจากห้องให้นมของสถานี ทางเมืองได้ออกกฎเมื่อไม่นานมานี้ว่าหน่วยงานบริการสาธารณะทุกแห่งต้องมีห้อง “ครอบครัว” ที่ลูกจ้างหรือพลเมืองที่มาติดต่อจะหาความเป็นส่วนตัวได้ระหว่างเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ ไม่มีสถานีตำรวจแห่งใดในลิสเบกาแห่งนี้ในเมืองนี้ที่ออกแบบมาให้มีห้องให้นม จึงมีคำสั่งออกไปว่าให้เปลี่ยนห้องสอบปากคำห้องหนึ่งในแผนกสืบสวนแต่ละแห่งเป็นพื้นที่ที่ตรงตามข้อกำหนดของเมือง มีการทาสีห้องดังกล่าวเสียใหม่เป็นสีพาสเทลที่ชวนให้สบายใจ และติดสติ๊กเกอร์รูปการ์ตูนเพิ่มไว้ด้วย บางครั้งในสถานการณ์ที่คนลั่นก็มีการใช้ห้องเหล่านั้นระหว่างการสืบสวนสอบสวน ผู้ต้องสงสัยที่ไม่รู้อิเหนอไหนจะถูกสอบปากคำต่อหน้าตัวอะไรแบบสปองจ์บ๊อบ สแควร์แพนต์ และเจ้ากบเคอร์มิต

หน่วยคดีอาชญากรรมต่อบุคคลประจำห้องที่ฮอลเลนเบคประกอบด้วยโต๊ะเก้าอี้ตัวเลื่อนไว้ชิดกันในลักษณะที่มีเจ้าหน้าที่สืบสวนสองคูหันหน้าเข้าหากัน และโต๊ะหัวหน้าหน่วยตั้งอยู่ที่ปลายด้านหนึ่งของโต๊ะเหล่านั้น มีชายเพียงสองคนนั่งอยู่ที่โต๊ะที่จัดวางไว้นี้โต้ปาย “อาชญากรรมต่อบุคคล” และบอชก็สันนิษฐานว่า

พวกเขาคือออสการ์ โรดริเกซ และเบนิตา โรฮาส

มีกองแฟ้มสีน้ำเงินสามเล่มอยู่บนโต๊ะตรงหน้าชายคนหนึ่งในนั้น บอชอ่านชื่อ **เมอร์เซด** ออกได้บนสันของสองเล่ม ส่วนเล่มที่สามเขียนเพียงคำว่า **เบาะแส** ที่อยู่บนโต๊ะนั้นด้วยคือกล่องกระดาษลูกฟูกที่มีเทปผนึกหลักฐานสีแดงปิดผนึกอยู่ สิ่งทีพียงอยู่ข้างโต๊ะคือกล่องหุ้วลีคำซึ่งบอชสันนิษฐานว่ามีไว้ใส่เครื่องดนตรีของออร์ลันโด เมร์เซด มีสติ๊กเกอร์ข้อความแปะประดับอยู่ที่กล่อง ประกาศถึงการเดินทางของมันไปยังเมืองและเขตพื้นที่มากมายทั่วทั้งแถบตะวันตกเฉียงใต้และเม็กซิโก

“เฮ้ พวก” บอชว่า “เรามาจากหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายแน่ะ”

“แหงล่ะว่าคุณมาจากที่นั่น” ชายเหล่านั้นคนหนึ่งพูด “ขาใหญ่มาแล้ว”

บอชพยักหน้า เขาเป็นแบบเดียวกันนี้ในอดีต เวลาที่คดีถูกดึงไปจากเขา เขายืนมือออกไปให้เจ้าหน้าที่สืบสวนที่กำลังโกรธนายนั้น

“แฮร์รี่ บอช ครับ แล้วนี่ก็ลูเซีย โซโต คุณคือออสการ์หรือเบนิตานะ”

ชายผู้นั้นจับมือบอชอย่างไม่เต็มใจนัก

“เบน”

“ยินดีที่ได้เจอคุณ แล้วผมก็เสียใจกับเรื่องนี้ เราเสียใจกันทั้งคู่ ไม่มีใครชอบเรื่องแบบนี้จริงๆ หรือก็ไม่ว่าอยู่ฝั่งไหน คดีดึงข้ามหน่วยนะ ผมรู้ว่าคุณทำงานมามาก แล้วมันก็ไม่ยุติธรรมเสียทีเดียว แต่มันก็เป็นแบบที่เป็นอยู่ เราทุกคนทำสิ่งที่พวกอัจฉริยะที่มีอำนาจสั่งให้เราทำ”

คำกล่าวนั้นดูจะทำให้โรฮาสใจเย็นลง ส่วนโรดริเกซดูไม่ยินดียินร้าย

“แค่เอาของพวกนั้นไปซะ” โรดริเกซว่า “โซคดีนะพวก”

“อันที่จริงผมไม่อยากเอาของนั้นไปเลยๆ” บอชบอก “เราอยากให้คุณช่วย ผมอยากถามคุณเรื่องคดีนี้ ทั้งตอนนี้แล้วก็หลังจากนี้ ตอนเราเข้าไปทำมันแล้ว คุณสองคนเป็นที่ปรึกษา ตั้งแต่วันแรกเลย ผมคงหาเรื่องใส่ตัวไม่เข้าท่าแน่ถ้าไม่ขอความช่วยเหลือคุณ”

“พวกนั้นเอากระสุนนั้นออกมาได้รึยัง” โรดริเกซถาม

“เอาออกมาแล้ว” บอชบอก “เราเพิ่งมาจากที่ชันสูตร”

บอชล้วงเข้าไปในกระเป๋าและดึงกระสุนนัดนั้นออกมา เขาส่งซองให้โรดริเกซ แล้วจึงดูปฏิกริยาฝายนั้น เขาหันไปส่งมันให้คูหูของเขา

“ให้ตายสิโว้ย” โรฮาสว่า “นี่มันดูเหมือน .๓๐๘ เลย”

บอชพยักหน้าขณะรับซองกลับมา

“คิดนั้นเหมือนกัน เราจะไปต่อที่แล็บกระสุนประจำภูมิภาค พวกคุณไม่เคย

ระบุว่ามันเป็นปืนไรเฟิลซุ่มยิง”

“มีเหตุผลอะไรให้ต้องระบุล่ะ” โรดริเกซว่า “ในเมื่อเราไม่เคยได้อักระสุนระยะนี้มา”

“คุณได้ดูภาพเอกซเรย์จากโรงพยาบาลรีเปลา” โซโตถาม

เจ้าหน้าที่สืบสวนห้องที่ซอลเลนเบคทั้งสองมองเธอเหมือนเธอล้ำเส้นที่ถาม เรื่องการทำงานของพวกเขา บอชถามได้เพราะเขามีประสบการณ์ แต่ไม่ใช่เธอ

“ดูสิ เราดูภาพเอกซเรย์” โรดริเกซพูด มีน้ำเสียงหงุดหงิดเจืออยู่ “มูม มันแย้ ที่เราเห็นทั้งหมดก็แค่ดอกเห็ด บอกทำอะไรไม่ได้หรอกจากเรื่องนั้น”

โซโตพยักหน้า บอชพยายามดึงความสนใจไปจากเธอ

“เฮ้ ถ้าพวกคุณไม่ยุ่งเกินไปนักตอนนี้ เราก็อยากเลี้ยงกาแฟคุณสักแก้ว แล้วคุยเรื่องที่อยู่ใหม่พวกนั้น”

บอชบอกได้จากปฏิกริยาบนหน้าโรดริเกซว่าเธอเดินหมากพลาด

“ทำคดีมาสิบปี แล้วเราก็ได้กาแฟมาแก้วนี้” เขาว่า “ระยำมากวะ แต่ผมไม่อยากได้กาแฟหรอก”

โรดริเกซเซ็ดคางใส่โซโต

“อีกอย่างนะ คุณมี *เอโรวินากอนลาปิสโตลา (ไวรัสตรีฟกบิน)* อยู่ในทีมคุณนี้พวก ลูซี่ผู้โชคดี คุณไม่ต้องการเธอหรอก”

บอชตระหนักว่าไม่ใช่แค่การเสียสติไปที่กวนใจโรดริเกซ เขาจนที่ตัวเองยังทำงานอยู่ในหน่วยสืบสวนประจำห้องที่ขณะที่โซโตเลื่อนขั้นขึ้นไปยังหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายโดยมีประสบการณ์เป็นศูนย์ แฮร์รีเห็นว่าสถานการณ์ดังกล่าวช่วยไม่ได้ในขณะนี้และตัดสินใจจะออกจากสถานีไปก่อนเรื่องต่างๆ จะดิ่งลงเหวยิ่งขึ้นกว่าเดิม เขาตั้งข้อสังเกตว่าโรฮาสไม่ได้ร่วมกับคูหูยามโซโตหรือการมอบหมายคดีไปที่ใหม่ เขาจะเป็นคนที่บอชจะกลับมาหาเมื่อพวกเขาพร้อม

“โอเค ฉันเราจะเอาของไปเฉยๆก็แล้วกัน”

บอชขยับไปข้างหน้าและวางแฟ้มทั้งสามลงบนกล่องหลักฐาน ก่อนจะยกทุกอย่างขึ้นมา

“ลูซี่ ยิบกล่องก็ตำรามา” เขาว่า

“นี่มัน *บิวอลลา* ต่างหาก พี่ชาย” โรดริเกซว่า “หัดเรียกให้ถูกต้องก่อนจะเวลาออกงานແຄงข่าว”

“จริงสิ” บอชว่า “ขอบคุณ”

เขายึดตัวขึ้นพร้อมลัมภาระและตรวจดูโต๊ะว่ามีอะไรที่เขามองข้ามไปหรือไม่ “โอเค พวก ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือนะ เราจะคอยติดต่อกัน”

เขามุ่งหน้าออกจากหลืบนั้นไปโดยมีโซโตตามหลัง

“คุณทำงานนะ” โรดริเกซเอ่ยไล่หลังพวกเขา “แล้วก็เอากาแฟมาด้วยละ”

พวกเขาออกมาอยู่ที่ลานจอดรถก่อนคนใดคนหนึ่งจะพูดอะไร

“ขอโทษค่ะ แฮร์รี่” โซโตเอ่ย “ฉันไม่ควรทำคดีนี้จริงๆ หรือแม้แต่อยู่ในหน่วยนี้”

“อย่าไปฟังพวกเขาเลย ลูเซีย คุณจะทำได้ดี แล้วผมก็จะต้องการคุณ เทบตายในคดีนี้ คุณจะสำคัญมาก”

“อะไรคะ ในฐานะล่ามนะหรือคะ นั่นไม่ใช่งานตำรวจสืบสวน ฉันรู้สึกเหมือนฉันได้อะไรที่ไม่สมควรได้มา ฉันรู้สึกแบบนี้มาตั้งแต่พวกนั้นให้งานเจ้าหน้าที่สืบสวนหน่วยที่ฉันเลือกมา ฉันควรเลือกหน่วยคดีลัทธิทรยศ”

บอชวางกล่องและแฟ้มเหล่านี้ลงบนกระโปรงรถเพื่อจะได้หยิบกุญแจออกมาได้ เขาเปิดกระโปรงและเดินไปหลังรถ พวกเขาเกือบจะยึดกล่องเครื่องดนตรีและกล่องกับแฟ้มนั้นเข้าไปในกระโปรงทำไม่ได้ เมื่อทุกอย่างเข้าที่แล้ว บอชก็พลิกสลักบนกล่องเครื่องดนตรีและเปิดมันออก เขาดู *บิวอลลา* นั้นโดยไม่นำมันออกมา รูกะสุนนัดเดียวทำให้ผิวเคลือบเงาของเครื่องดนตรีนั้นแตกเป็นเสี่ยง เขาปิดฝาและใส่สลัก จากนั้นก็หันไปและตอบสนองต่อคู่หูของเขาในที่สุด

“ฟังผมนะ ลูเซีย คุณจะเสียเวลาเปล่าในหน่วยคดีลัทธิทรยศ ผมเพิ่งทำงานกับคุณมาไม่กี่สัปดาห์ แต่ผมรู้ว่าคุณเป็นตำรวจที่ดีและคุณจะเป็นตำรวจสืบสวนที่ดีมาก หยุคดลุ่มตัวเองเสียที ก็เหมือนที่คุณเพิ่งเจอมา นั่นแหละ คือจะมีคนข้างนอกทำเรื่องนั้นแทนคุณเสมอ คุณก็แค่ต้องกันพวกนั้นออกไป พวกเขาอยากได้สิ่งที่คุณมีแล้วคุณก็ทำอะไรกับเรื่องนั้นไม่ได้”

โซโตพยักหน้า

“ขอบคุณค่ะ เรียกฉันว่าลูซีเถอะ เวลาคุณเรียกฉันว่าลูเซีย ฉันรู้สึกเหมือนเราจะไม่มีวันได้เป็นคู่หูกันจริงๆ เลย”

“งั้นลูซีก็ได้ คุณต้องจำอะไรไว้อย่างหนึ่งนะ คดีประเภทนี้เป็นคดีดึงข้ามหน่วย คดีที่ไปซ่อนมา ไม่มีใครชอบเวลาแผนกคดีโจรกรรม-ฆาตกรรมเข้ามาฉกคดีใหญ่ไปหรอก คนเราพูดอะไรๆ ไปเรื่อย แต่เดี๋ยวเขาก็ผ่านมันไปได้เอง คนพวกนั้นนะหรือ ก่อนเรื่องนี้จะจบพวกเขาจะช่วยเหลือเราเยอะมาก คุณคอยดูไว้เถอะ”

เธอดูไม่เชื่อเสียทีเดียว

“ฉันไม่แน่ใจจะคะเรื่องโรดริเกซ เขาตั้งป้อมใหญ่โตมโหฬารเลย” เธอว่า

“แต่ที่สุดแล้วเขาก็เป็นตำรวจสืบสวน แล้วเขาก็ทำสิ่งที่ถูกต้อง ไปกันเถอะ”

“ก็ได้ค่ะ”

พวกเขาขึ้นรถและขับออกไปยังถนนสายที่ ๑ ผ่านสุสานจีนและเลยไปยังทางหลวงพิเศษหมายเลข ๑๐ จากที่นั่นต้องใช้เวลาขับรถสองนาที่ขึ้นไปยังทางออกกลุ่มมหาวิทยาลัยแคลสเทท ซึ่งเป็นที่ที่ห้องปฏิบัติการอาชญากรรมประจำภูมิภาคตั้งอยู่

ห้องปฏิบัติการอาชญากรรมนั้นเป็นสิ่งปลูกสร้างสูงห้าชั้นที่ตั้งอยู่กลางวิทยาเขต มันสร้างขึ้นโดยเป็นความร่วมมือระหว่างสำนักงานตำรวจแอลเอและสำนักงานเซอร์ฟิฟธ์แอลเอเคาน์ตี เป็นการตัดสินใจที่สมเหตุสมผล เนื่องจากคิดรวมกันแล้ว ทั้งสองหน่วยงานต้องรับมือกับอาชญากรรมกว่าหนึ่งในสามที่เกิดขึ้นในรัฐแคลิฟอร์เนีย และอาชญากรรมเหล่านั้นจำนวนมากก็อยู่ในเขตอำนาจที่ทับซ้อนกัน

อย่างไรก็ตาม ในห้องปฏิบัติการดังกล่าว สำนักงานทั้งสองก็ดูแลหน่วยบริการแยกจากกันหลายหน่วย หนึ่งในนั้นคือหน่วยวิเคราะห์อาวุธปืนของสำนักงานตำรวจแอลเอ ซึ่งรวมถึงสิ่งที่เรียกกันว่าเล็บกระสุน อันเป็นที่ที่ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคทำงานอยู่ในห้องที่รีแสง โดยใช้เลเซอร์และคอมพิวเตอร์พยายามจับคู่กระสุนจากคดีหนึ่งกับอีกคดีหนึ่ง

นี่คือที่ที่ความหวังเรื่องคดีเมอร์เซดถูกฝากไว้ การสืบสวนที่โรคริเชกซ์กับโรฮาสทำไว้อาจละเอียดถี่ถ้วนแล้วเมื่อสิบปีก่อน แต่พวกเขาไม่เคยพบปลอกกระสุนจากการยิงครั้งนั้น และหัวกระสุนก็ฝังอยู่ในร่างเมอร์เซดมาจนถึงตอนนี้ โอกาสมีอยู่ไม่มาก แต่ถ้ากระสุนที่นำออกมาจากกระดุกสันหลังเหยื่อระหว่างการชันสูตรพลิกศพนั้นจับคู่ได้กับคดีอาชญากรรมอื่นใด ช่องทางใหม่ทั้งช่องทางในการสืบสวนก็จะเปิดออกให้บอชกับไซโด

ขั้นตอนการติดต่อตามปกติที่เล็บนี้คือการส่งกระสุนหรือปลอกกระสุนมาให้วิเคราะห์และรอคิว บางครั้งก็เป็นสัปดาห์ๆ ก่อนจะได้รับคำตอบและรายงาน แต่ในวันพุธวอร์ลคินนั้นใครๆ ก็นำปลอกกระสุนเข้าไปติดต่อได้เลย โดยจัดการแบบมาก่อนได้ก่อน

บอชเข้าไปติดต่อกับหัวหน้าเล็บกระสุน และถูกส่งไปหาผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคผู้หนึ่งซึ่งมีชื่ออันเหมาะสมว่ากัน ซุง^๑ บอชเคยทำงานกับเขามาก่อนและรู้ว่ากันเป็นชื่อในสูติบัตรของเขาและไม่ใช่อีชื่อเล่น

“กัน เป็นไงมั่งนะ”

^๑ เล่นคำ Gun ที่แปลว่าเป็นกับงานในห้องปฏิบัติการกระสุน

“ดีมากเลย แฮร์รี่ วันนี้คุณเอาอะไรมาให้ผมล่ะ”

“อย่างแรกเลยนะ นี่คู่มือใหม่ของผม ลูซี่ โซโต แล้วอย่างที่สอง ผมเองาน หินมาให้คุณวันนี้”

ซุงจับมือกับโซโตและบอชก็ส่งซองบรรจุหลักฐานให้เขาพร้อมหัวกระสุนในนั้น ซุงใช้กรรไกรเล่มหนึ่งเปิดซองและเอากระสุนออกมา เขาซ้อนมันขึ้นมาในมือก่อนจะ ถูมันไว้ใต้แว่นขยายแบบมีไฟในตัวที่เขาดึงมาด้วยก้านยึดขยับได้

“นี่เป็นกระสุนเรมิงตัน .๓๐๘ แบบหัวอ่อน ยิงแล้วบานเป็นดอกเห็ดเต็มที กระสุนแบบนี้ใช้ยิงระยะไกลเป็นหลัก”

“คุณหมายถึงแบบไรเฟิลซุ่มยิงงั้นหรือ”

“แบบไรเฟิลล่าสัตว์มากกว่า”

บอชพยักหน้า

“งั้นคุณทำอะไรกับมันได้มัย”

บอชกำลังถามว่าสภาพของกระสุนจะขัดขวางการนำมันไปวิเคราะห์ เปรียบเทียบหรือเปล่า กระสุนนัดนั้นแล่นผ่านแผ่นไม้ด้านหน้าและด้านหลัง ของ *บิวอลลา* ของออร์ลันโด เมร์เซด ก่อนที่จะเจาะทะลุมวลกายของเขาไป แล้ว จึงไปฝังอยู่กับกระดุกสันหลังส่วนอกข้อที่สิบสองของเขา กระสุนดังกล่าว บานออกเป็นดอกเห็ดระหว่างการปะทะเหล่านี้ ทำให้เหลือตัวกระสุนทรงกระบอก ในสภาพสมบูรณ์อยู่น้อยมาก ตัวกระสุนคือจุดที่รอยจากรากล่องปืนที่ยิงกระสุน นัดนั้นออกมาจะสร้างลวดลายอันเป็นเอกลักษณ์ ทำให้เปรียบเทียบมันกับกระสุน นัดอื่นๆ ในฐานข้อมูลบูลเลตแทรกซ์ได้

สำหรับกระสุนที่บอชเพิ่งส่งให้ซุงไปนั้น มีรูปทรงที่ไม่เสียสภาพอยู่ไม่เกิน เศษหนึ่งส่วนสี่นิ้ว ซุงดูมันผ่านแว่นขยายอย่างใกล้ชิดและดูจะใช้เวลาในการตัดสินใจ ว่ากระสุนนั้นพอจะนำไปวิเคราะห์ลักษณะเด่นในการยิงได้หรือไม่ บอชพยายาม อย่างที่ดีที่สุดที่จะกล่อมเขาระหว่างที่เขาดูอยู่

“คิดเก๋าลิบปีแล้ว” เขาว่า “เจ้าหน้าที่ชั้นสูงตรึงเอาเจ้านั้นออกมาจากสันหลัง เหยื่อ ผมคิดว่านี่อาจเป็นโอกาสเดียวของเราที่จะทำให้อะไรๆ เดินหน้า”

ซุงพยักหน้า

“นี่เป็นกระบวนกรสองขั้นตอนนี้ แฮร์รี่” เขาว่า “ขั้นแรก ผมต้องดูว่า งานนี้มีอะไรพอให้ตรวจได้รีเปลา แล้วขั้นที่สอง ต่อให้เราเอามันเข้าคลังข้อมูล ก็ไม่มีหลักฐานประกันว่าจะจับคู่พบ ฐานข้อมูลกระสุนไรเฟิลมีอยู่จำกัด อาชญากรรม ที่ใช้กระสุนส่วนใหญ่ที่เรารับผิดชอบน่าจะเกี่ยวกับปืนพก”

“เข้าใจละ” บอชว่า “งั้นคุณคิดว่าไง มีพอมัยนั้น”

ซุงดึงตัวกลับมาจากแว่นขยายและเงยหน้ามองบอชกับโซโต

“ผมว่าเราพยายามดูได้” เขาบอก

“เยี่ยม” บอชเอ่ย “เราต้องใช้เวลานานแค่ไหนล่ะ”

“วันนี้ไม่ค่อยมีงาน ผมจะตรวจดูมันตอนนี้เลย แล้วเรามาดูกันว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ขอขอบคุณนะ กัน เราควรปล่อยคุณไว้คนเดียวหรืออยู่ด้วย”

“ยังงี้ก็ได้ มีโรงอาหารอยู่ชั้นล่างนะถ้าคุณอยากไปซื้อกาแฟ”

“ฟังดูดีนี่”

บอชกับโซโตเพิ่งนั่งลงในโรงอาหารไปหยกๆ บอชกับกาแฟดำและโซโตกับโคเฟอีนดำ ตอนทีโทรทัศน์ของแฮร์รี่ดังขึ้น ผู้โทรคือคราวเดอร์ผู้ยังอยู่ที่อาคารบัญชาการตำรวจ

“แฮร์รี่ คุณอยู่ที่ไหนนะ”

“ที่แล็บภูมิภาคกับกระสุนนั่น”

“ได้อะไรดี ๆ มั้ย”

“ยังหรอกครับ เรารอตรวจมันกับฐานข้อมูลอยู่”

“โอเค เอาละ ผมต้องให้คุณกลับมาที่นั่นทันที”

“ทำไมครับ มีอะไรหรอก”

“เรามีครอบครัวเมอร์เซตอยู่ที่นั่นกับสื่อมวลชน แล้วก็จะมีกาแถลงข่าวในอีกยี่สิบห้า นาที”

“การแถลงข่าวอะไร เราไม่มี—”

“ไม่สำคัญหรอก แฮร์รี่ จำนวนผู้สื่อข่าวที่นี่ถึงขีดวิกฤติ แล้วท่านผู้บัญชาการก็สั่งให้มีการแถลงข่าว สำนักงานชั้นสูงสุดปล่อยข่าวออกมาแล้วว่าพวกเขาตัดสินว่ามันเป็นการฆาตกรรม”

บอชเกือบสบถคำที่โคราชนอนออกมาดังๆ

“ท่านผู้บัญชาการต้องการให้คุณกับโซโตไปยืนกับท่าน” คราวเดอร์ว่า “เพราะงั้นก็กลับมาที่นี้ เดี่ยวนี้เลย”

บอชไม่ตอบอะไรอยู่ครู่หนึ่ง

“แฮร์รี่ คุณได้ยินผมมั้ย” คราวเดอร์ว่า

“ได้ยินครับ” บอชบอก “เรากำลังจะไป”